

I

NOIEMBRIE 2000

Lama îi despică burta, de sub stern până la pubis. Ser și sânge se prelinseseră în abdomen. Mațele, adunate în sacul lor, fură năpădite de hemoragie. Cuțitul tăie din nou. Două mâini se strecurară în despicătură ca pentru a smulge organele și desprinseră intestinul de peretele muscular. Dedesubt, se ivi carnea întunecată, pătată cu negru.

Ca prin miracol, era viu încă. În cavitatea abdominală se strângea sângele, care gâlgâia din răni profunde. Mâinile nemiloase continuară să scotocească. Lama lovi iarăși, produse durere și noi cratere, răvăși cărnurile. Degetele scotociră, găsiră rinichiul stâng și îl traseră cu putere în jos, zdrobindu-i lobii. Puternice jeturi de lichid roșu țâșniră, numai pentru o clipă, și se revărsară pe fundul întunecatei cavități abdominale.

Aproape de sfârșitul căsăpirii, partea superioară a rinichiului rămăsese legată de pediculul format de principalele vase sanguine. Cuțitul îl reteză dintr-odată.

Din venele tăiate viața fugea în grabă. În gaura deschisă sub stomac, carnea, mușchii și organele implorau întuneric.

Atunci, cavitatea abdominală fu lovită de impulsuri electrice.

– Bine, spuse chirurgul. Hemoragia s-a oprit. Să terminăm hemostaza, să punem drenul și să închidem.

Marco închise poarta și, în timp ce se întorcea spre mașină, dădu peste băiatul care stătea acolo, în față, în fiecare dimineață, de mai mult de o săptămână. Îl vedea pe trotuar, fixând poarta din sticlă și lemn, cu privirea unui prădător în fața unei antilope gnu care șchioapătă. Trecu de el fără a se scuza. Cu gura larg deschisă, inspiră un fel de ceață amestecată cu aromă de pui cantonez, cușcuș și anhidridă sulfurică și se îndreptă spre mașină.

Nu reușea să distingă trotuarul de vizavi. Îndreptându-se pe pipăite către locul unde își parcase Volvo-ul, continuă să simtă în ceafă prezența băiatului. Chipul acela cu trăsături africane, înțepenit în fața casei îl făcea să nu fie în largul lui.

N-ar fi putut să spună cu exactitate când se întâmplase. De la o zi la alta, străzile din jur se umpluseră de marocani, tunisieni și nigerieni, care beau, se băteau și se înjunghiau prin baruri.

Cartierul său, odinioară inima roșie muncitorească a orașului, se transformase într-un *suk*¹. Tradiționala și liniștită alternanță de case galbene și blocuri cărămizii făcea contrastul și mai tăios. Imigranții pusese răstăpânire în mod vizibil pe singurul loc ce le stătea la dispoziție: spațiul deschis, în mijlocul labirintului de străduțe ce purtau nume de pictori moderni. În numele islamului, al mizeriei, al șantajului, se născuse o *casbah*² măcinată de vin.

¹ Bazar arab (n.tr.)

² Fortăreață înconjurată de teren accidentat, în pantă, în țările Africii de nord (n.tr.)

Mai întâi sosiseră chinezii, cu magazinașele lor dormitor. Familii de câte opt persoane locuiau, mâncau, munceau, dormeau și visau în spatele unui atelier de pielărie. Deschiseseră restaurante, croitorii, tripouri clandestine. Se înjunghiau pentru *mah-jong*, spălau banii din traficul de opiu și din comerțul cu carne vie. Se omorau numai între ei, făceau să dispară cadavrele în liniște și înlocuiau mortul cu un nou-venit, care îi lua identitatea.

Mai apoi, mult mai târziu, veniseră africanii, maghrebienii și arabii. În sfârșit, ultimii, împinși de căderea regimurilor totalitare din Est, se arătară albanezii, polonezii, românii, sârbii și alte etnii asemănătoare.

Piei tucii și obiceiuri islamice, mirosuri de boabe fierte și mirodenii picante, siluete străvezii de sărăcie și de atâta Ramadan, fețe măslinii și descarnate, un alb murdar, se abătuseră dintr-odată peste culorile roșie și galbenă-brună a orașului, făcându-l să arate ca un mozaic bizantin.

Marco era zăpăcit de noua geografie urbană. Unele mici plăceri, cum ar fi plimbarea în plină noapte, când se întorcea de la ziar, acum erau periculoase. Nu voia să se lase copleșit de sentimentul comun împotriva imigranților, mai ales că ura se hrănea cu idei prea necioplite pentru gusturile sale intelectuale. Totuși, africanizarea cartierului se împletea cu o senzație de amenințare permanentă, pe fondul unor fețe, gesturi și culori necunoscute.

Marco realiză cu neplăcere că băiatul continua să-l urmărească. Grăbi pasul. Nu prea tare, pentru a nu lăsa să i se întrevadă teama. Evită să se întoarcă, dar rămase cu senzația că și celălalt îl urmărea, din ce în ce mai de aproape.

Când ajunse la Volvo, parcat în stradă cu botul către el, coborî brusc de pe trotuar și lăsă astfel mașina între el și urmăritor. Deschise grăbit portiera, urcă și acționă

închiderea centralizată. În sfârșit, era în siguranță, și îl privi pe celălalt, rămas pe trotuar.

Părea cam de douăzeci de ani, dar greu îi puteai ghici vârsta, căci îi lipseau incisivii superiori. Părul aspru era așa de bogat că nu i s-ar fi udat capul nici dacă ar fi plouat cu găleata. Avea trăsături foarte accentuate, de beduin. Ținea ceva în pumnul strâns, poate un șis. Deși slab, părea puternic și elastic, pe când Marco se simțea neajutorat și caraghios la cei un metru șaptezeci și cinci ai săi – suplu, dar fără mușchi.

Marco porni motorul, viră și tânărul arab i se așeză în față bombănind cuvinte de neînțeles. Încuiat în mașină, fără a putea pleca decât lovindu-l pe băiat, Marco urni Volvo-ul încet-încet, până când celălalt se mișcă zbierând. Mașina plecă în sfârșit și în oglinda retrovizoare străluci ceva, pe jumătate ascuns de mâna băiatului.

Căpitanul Pietro Cau privi în josul râpei și observă mai bine corpul gol în jurul căruia se vânzoleau doi oameni de la criminalistică. Cadavrul era întins cu fața în jos, cu capul afundat în prundiș. Omul părea să aibă răni oribile pe coapse. Cei doi polițiști îi spusese că îi lipsea burta. Cineva se înfuriase în asemenea hal că îi scosese toate mațele, stomacul, ficatul și pancreasul. De fapt, o gaură naclăită de sânge luase locul abdomenului.

Privind în jur, Cau încercă să uite de victimă și să se concentreze asupra locului. Se afla într-o grotă artificială, atât cât mai rămăsese dintr-o carieră de calcar închisă prin anii șaptezeci. Pentru a ajunge în grotă, trebuia să treci de o poartă de fier închisă cu un lacăt mare, care fusese tăiat. Odată trecut de poartă, intrai într-un fel de amfiteatru boltit, înconjurat de patru nișe naturale. Fundul a trei dintre aceste arcade se găsea mult mai jos decât al celei

de intrare și acolo se formau niște fundături de piatră și pietriș. Partea de jos fusese umplută cu prundiș, probabil când mina își încetase activitatea.

De la cea de-a patra arcadă pleca o galerie îngustată care – i se spusese –, după vreo zece cotituri, ajungea într-o încăpere subterană, la o sută de metri adâncime. Ultimul orizont din mină.

Cadavrul fusese găsit într-una din dolinele legate de intrarea grotei, de către doi vânători care, trecând prin fața porții de fier pe la șapte dimineața, văzuseră lacătul tăiat. Cum intraseră, în cea de-a doua dolină zăriseră mai întâi picioarele, apoi restul corpului neînsuflețit, parțial acoperit de pământ. Atunci chemaseră carabinieri.

Ajuns la locul crimei, căpitanul Cau înțelesese că, în așteptarea investigatorilor, cei doi vânători coborâseră de-a lungul râpei și se apropiaseră de cadavru. Curiozitatea lor amestecase urmele.

Ca să-i strice ziua, procurorul adjunct căruia îi fusese incredințat cazul, Massimo De Santis, se gândise bine să-i trimită la locul faptei experți de la Criminalistică, pe motiv că specialiștilor carabinieriilor le-ar fi luat prea mult timp să ajungă din orașul unde își avea sediul laboratorul lor.

Rezultatul: căpitanul Pietro Cau îi privea pe vicechestorul poliției, Paolo Mormino, și pe ajutorul său, Antonio Presti, în timp ce culegeau probele unui omor pe care, măcar și temporar, îl cercetau oamenii Brigăzii de poliție judiciară, și nu chestura. Cau era suficient de flexibil încât să atenueze lovitura. Oricum, avea să reacționeze în stilul său.

Cunoștea reputația lui Mormino. Amândoi ar fi urmat să-i dea socoteală magistratului, dar Cau avea o poziție avantajoasă. Ca investigator, ar fi putut citi toate

rapoartele de la criminalistică, pe când Mormino n-ar fi avut acces la documentele poliției judiciare. Doar dacă n-ar fi făcut o cerere explicită la De Santis, vicechestorului i-ar fi fost greu să cunoască sensul și importanța mărturiilor. Atât căpitanul, cât și polițistul o știau bine.

Paolo Mormino urcă din fundătură.

– A coborât cineva lângă corp înaintea noastră?

Din întrebare, adresată lui Cau, se subînțelegea că acel cineva putea fi un carabinier.

– Cei doi care l-au găsit. Sunt acolo.

Cau se întoarse spre doi oameni care purtau veste de vânatoare și cizme, așezați într-un colț al grotii.

– Vreți să-i interogați? îl atâță Cau.

– Nu-i nevoie, răspunse Mormino. Oricum, nu cred că fotografiile urmelor din răpă ne vor fi de folos. L-au aruncat de aici, de sus, unde terenul e tare. Am luat deja probe.

– Foarte bine, aprobă căpitanul.

– Cine poate fi? întreabă polițistul.

– Vom descoperi.

– Pare un imigrant. Arab, așa spune. Judecând după urmele de înțepături de pe brațe și glezne, un drogat.

Din nu se știe ce motiv, carabinierului nu-i plăcu răspunsul.

– Aș vrea să cercetați restul grotii, până unde se poate ajunge, ceru Cau.

– Fără îndoială. Voi pune să fie împrejmuată gura râpei și mă voi întoarce cu un grup electrogen. Însă, de la o anumită adâncime în jos, vom putea folosi numai lanternele. Urmele mai puțin vizibile ne vor scăpa, doar dacă nu vom pune din întâmplare pe ele fasciculul de lumină.

– Înțeleg.

– Am fotografiat urme de pneuri la intrarea în grotă. Au ajuns aici cu mașina. Când l-au aruncat pe povârniș, corpul s-a afundat în pământ.

– O reconstituire bună.

– Mulțumesc.

Lui Mormino i se păru că venise momentul să se retragă.

Îi spuse subalternului, aflat la cinci metri mai jos, ocupat încă să întoarcă leșul cu fața în sus. Presti răsuci corpul, scoțându-l din pământ, și îl așeză pe spate, lăsând astfel să i se vadă rana oribilă. În locul abdomenului rămăsese o gaură. Figura nu exprima groaza la care te puteai aștepta de la un om măcelărit în halul acela.

Polițistul încercă pentru o clipă să citească privirea carabinierului. Văzu ceva ce nu putu descifra imediat, deoarece Cau rămăsese impasibil. Cicatricea subțire ce brăzda obrazul stâng al căpitanului, o linie clară, verticală, ce unea pometele cu mandibula, nu se mișcă.

Mormino se îndreptă către ieșirea din grotă și trecu prin fața celor doi vânători.

Apoi își clarifică intuițiile. Căpitanul Pietro Cau, eroul luptei împotriva mafiei, omul care supraviețuise unui atac a cărui urmă o purta pe obraz, care capturase cinci ucigași plătiți de Cosa Nostra, era uimit. Nici înspăimântat, nici scârbit. Doar uimit.

Nici el nu mai văzuse un cadavru în asemenea hal.

Volvo-ul se îndreptă către blocul de periferie unde își avea sediul *Vocea libertății*, cotidian anticomunist fidel cu îndârjire vocației sale. Se arăta o zi grea pentru Marco. Trebuia să aibă loc o întrevedere cu Quindi, adică editorul, președinte al unei societăți cotate la bursă care se ocupa de ziare, informatică, construcții, golf și sponsorizări.

Principala calitate a lui Quindi, după părerea lui Marco, era aceea de a face să dispară din bilanț zeci de miliarde de profit prin intermediul unor manevre financiare cu societăți străine create anume pentru a înghiți capital, pentru a secătui rente, pentru a anula debitele la fisc, pentru a eluda cererile de salarii mai bune.

Drumul de acasă până la redacția ziarului, în traficul paralizat de circulația pe centură, nu îl ajută pe Marco să iasă din acreala care îl stăpânea de luni bune. Se simțea apăsător de un înrădăcinat sentiment de inutilitate, cu atât mai accentuat cu cât nu avea un obiectiv precis asupra căruia să se îndrepte.

Ajunse la ziar după patruzeci de minute de drum parcurs la pas. Silueta decolorată a clădirii, un bloc de un alb lăptos, era aproape de nerecunoscut în ceață. *Vocia libertății* nu avea printre calitățile sale vioiciunea și lipsa de prejudecăți, și se îngrijea să îți arate asta începând chiar de la fațadă.

În clipa când Marco intră în birouri, la etajul al doilea al monolitului alb, telefonul lui suna de zece minute. Secretara lui Quindi oglindea pe chip nerăbdarea șefului.

– Domnule Cambi, numai dumneavoastră lipsiți. Colegii dumneavoastră sunt sus de ceva vreme.

– Vin imediat.

Marco se strecură în lift, ajuns la etajul zece, ultimul, îl salută pe portar, așezat pe scaun în anticameră, lăsă să-i fie deschisă ușa antiglonț și să i se arate sala de reuniune. Portarul întinse mâna către coridorul lung din dreapta, care ducea spre sala consiliului de administrație.

Odată ajuns înăuntru, Marco îi salută pe cei doi colegi, Giulio Nascetti și Angelo Gozzi, pe directorul general Franco Balloni, pe directorul *Vocii*, Giuseppe Illustri, și pe Quindi, aflată în mijlocul lor.

Se așază lângă Nascetti și Gozzi, care erau moleșiți de ora prea matinală pentru ei. Cam cinci metri îi despărteau pe cei trei ziaristi de șefii lor, aflați la celălalt capăt al mesei. Distanța aceasta era anume gândită, pentru că în fața lui Marco și a colegilor săi tronau sticle de apă și pahare de cristal care spuneau, intenționat: „Voi trebuie să vă așezați aici“.

– Așadar, putem începe, atacă Quindi suspinând pentru a sublinia întârzierea lui Marco. Dacă *domnii* din comitetul de redacție sunt gata...

Cuvântul *domni* avea un accent ofensiv, pe care cei trei jurnaliști îl sesizară din plin. Din tonul folosit de editor, *domni* însemnau persoane care nu aveau alt motiv pentru a fi acolo decât rolul sindical. *Domni*, oameni ca oricare alții.

– Putem începe, încuviință Marco, știind că îl enerva pe editor, care nu avea nevoie de nici o permisiune.

Faptul că această Quindi era o femeie de treizeci și patru de ani, cu o coamă de păr blond, ochi verzi și un fizic care, chiar dacă nu era de manechin, demonstra totuși o activitate fizică constantă, între partide zilnice de echitație și jogging, nu îndepărta câtuși de puțin din aerul antipatic pe care îl degaja. Prea puțini dintre subalternii ei o priveau ca pe o femeie. Era editorul, care, în particular, răspundea la numele de Giorgia De' Randi, și pe coridoare, șoptit, era numită Quindi¹. Inspira teamă și pune mare preț pe acest lucru, fiind tentată să o confunde cu o formă de respect.

– Poate vă întrebați de ce suntem aici? încep editorul, căruia îi plăcea să facă impresie. Din păcate, spuse

¹ În română, porecla Quindi se traduce prin „deci, așadar“, aluzie la tical verbal al personajului. (n.tr.)